

NAŠE SVĚTY

Nela Fabíková

Hlasitě zívnu a promnu si oči. Nechce se mi vstávat. Jsem tak unavená, až se mi chce brečet. Utrápeně se vykulím z vyhráté postele. To bude zase den... Ve škole píšeme hned dva testy, musím se naučit na zítřejší zkoušení z dějepisu, dočíst knihu a uklidit si pokoj.

Sednu si ke kuchyňskému stolu, kde na mě už čekají tousty s avokádem a volským okem. Cpu se, po bradě mi teče žlutouk. Koutkem oka zahlédnu šklebícího se bratra, který z toustu vydloubává kus rajčete. Za ním v televizi běží reportáž o hrozbě hladomoru, která visí nad Etiopií. Už zase.

To přece není můj problém. Pomyslím si.

Máma mě veze do školy, protože jsem se loudala a nestihla bych vlak.

„Prosím! Já tam fakt zítra nechci, Jedlaříková je absolutní kráva, kvůli ní nesnáším dějepis.“ nadávám na školu a snažím se přemluvit mámu, aby mi na zítřek napsala omluvenku na celý den, i když se mi vlastně nechce jen na jeden předmět.

Nesouhlasí.

Vztekám se. Jsem zklamaná.

V rádiu mluví o Tálíbanu. Ženy v Afganistánu ztratily právo se vzdělávat. Nesmí chodit bez burky, ani mluvit na veřejnosti.

To přece není můj problém. Pomyslím si, zatímco vyskakuju z auta, pořád trochu vytočená.

Musím přežít dějepis s uspávačkou hadů Jedlařicí. Nudím se. Koukám na telefon. Pod lavicí konzumuji krátká videa patnáctivteřinového formátu. Mé dopaminové receptory jsou uspokojeny, navíc mě to baví víc než dokument o dějinách Palestiny.

Historie se opakuje. Já nedávám pozor. Nekoukám se na výpovědi žen, které zažily Nakbu. Dívám se na tančící krevety, roztomilé kočky promenádující se v šik oblečcích, nejlepší recept na tuňákový salát, nový model předražených bot, které si nikdy nekoupím, kolekci šatů od značky, o které jsem nikdy neslyšela...

„Historie se opakuje,“ zazní ve filmu a kamera zabere čerstvě vykopané masové hroby.

Tohle přece není můj problém. Pomyslím si a radši zase koukám do mobilu.

Čekám na odpoledko. Hrozně, ale hrozně se nudím. Kdo to vymyslel? Proč tady musím zůstat tak dlouho?!

Sedím na nepohodlné lavičce. Zas a znovu se hrbím nad telefonem. Nakupuju levné oblečení. Miluju to. Tričko za 36 korun? Prstýnek za 15? Šaty za 100? Co na tom, že se tričko po dvou vypráních rozpadne, prstýnek se zlomí, když si ho budu nasazovat, a šaty na sebe nikdy nevezmu? Když hážu do virtuálního košíku laciné cetky, uspokojuje mě to.

Bolí mě za krkem, zkouším se protáhnout, otáčím hlavu. Na nástěnce visí referát o dopadech ultra fast fashion na životní prostředí a nehumánních podmínkách v bangladéšských textilních továrnách.

Tohle není můj problém. Pomyslím si a do košíku přihazuji další sukni jen proto, že pokud utratím více než 20 dolarů, budu mít dopravu zdarma a slevu na příští nákup. Budu si moci zase koupit něco, co nepotřebuju.

Jedu domů. Sedím v poloprázdném autobuse. Nudím se. Očima projíždím titulky článků na internetu.

Krvavé minerály v Kongu.

Kim Kardashian – co o ní nevíte.

I dospělí se mohou zeptat co je skibidi.

Slovensko se Ficovi rozpadá pod rukama.

Česko zasáhne vánice. Víme, kde udeří kalamita.

Hádejte, na který kliknu... Minerály v Kongu to nebudou. Nechci cítit výčitky. A po chvíli telefon z krvavých diamantů odkládám do kabelky.

Tohle není můj problém. Pomyslím si a pokusím se setřást pocit viny, který se na mě nepříjemně lepí.

Jím lososa se zeleninou. Na sobě mám pohodlné oblečení. Povídám si se svými bratry. Tlacháme o ničem. V televizi běží hlavní zprávy. V Americe zakazují potraty. Dvanáctiletá holka je moc malá na to, aby se učila o menstruaci, ale dost stará na to, aby se stala matkou.

Opět se zakazují knihy. Naštěstí ne u nás, takže to není můj problém. Zakázali 1984 a Příběh služebnice. Dokonce i Harryho Pottera! Prý dětem ukazuje, že černá magie je v pořádku.

Musím se smát, protože po zprávách dávají v telce Vězně z Azkabanu. Budeme se samozřejmě koukat, i když jsme knihu nikdy nečetli a už to ani neplánujeme. Proč tím ztrácet čas?

Pípne mi telefon. Nela mi posílá video z protestu komoušů. Shromáždili se před ukrajinskou ambasádou a vykřikují, že bojují za lidská práva. To zrovna.

„Všem těmhle kašparům bych koupila jednosměrnou letenku do Moskvy. Ať si tam zůstanou a chcípnou,“ rozhořčuje se má radikální kamarádka v hlasovce.

Mi to je jedno. Ať si dělají, co chtějí. Jsou blbí, no.

Odepíšu.

Už mi neodpoví.

Přemýšlím nad tím, co špatného jsem jí napsala... **Vždyť to přece není můj problém...**

V Gruzii se protestuje. Ve velkém. Média mlčí. Mé přátele to štve, mluví o tom. Ptají se mě na můj názor. Nemám jim co říct.

Podle nich jsem ignorant. Neempatický člověk. Nemám být lhostejná, je mou povinností mluvit o těchhle věcech. Mluvit o svobodě.

Jenže proč bych měla? Je mi sedmnáct, můj hlas nemá žádnou váhu. Jak ve společnosti, tak v politice... Stejně bych nic nezměnila. Tvrdím si, zatímco scrolluju na Instagramu a ignoruju vyskakující žádosti neziskových organizací o finanční příspěvek. Jednou je to Amálka na vozíčku, podruhé Abdul ze Sýrie, jindy zas škola v Nepálu nebo opuštěná a přestárlá zvířátka...

Je mi sedmnáct. Nemám peníze. Z kapesného a peněz vydělaných na brigádě mi toho moc nezbyde. Sama nemám moc, tak proč bych se měla dělit? Co pro mě kdy ostatní udělali? Nic. Tak proč se cítím provinile? Proč je mi úzko? **Vždyť to přece není můj problém... Anebo je?**

